

Kapitola osm

Po večeri jsem zůstala dole na gauči a Conrad taky. Seděl naproti mně a se skloněnou hlavou brnkal na kytaru.

„Slyšela jsem, že máš holku,“ prohodila jsem. „Prý je to vážný.“

„Brácha pěkně kecá.“ Asi měsíc před prázdninami Jeremiah Stevenovi volal. Bavili se docela dlouho a já šmejdila kolem dveří bratrova pokoje a odposlouchávala jsem. Steven toho moc neřekl, ale zdálo se, že jde o vážný rozhovor. Rozrazila jsem dveře a chtěla jsem vědět, o čem mluvili, a Steven mě osočil, že jsem vlezlý malý špeh, a nakonec z něj vypadlo, že Conrad má přítelkyni.

„Jaká je?“ vyptávala jsem se, ale ani jsem se u toho na něj nepodívala. Bála jsem se, že na mě bude vidět, jak moc mě to zasáhlo.

Conrad si odkašlal. „Rozešli jsme se,“ prohlásil.

Málem jsem nahlas zalapala po dechu. Moje srdce poskočilo. „Tvoje mamka měla pravdu, fakt jsi lamač dívčích srdcí.“ Myslela jsem to jako vtip, ale ta slova zněla v mě hlavě i nahlas jako nějaká proklamace.

Conrad sebou trhl. „Kopačky mi dala ona,“ odušil.

Nedokázala jsem si představit holku, která by se s Conradem rozešla. Zajímalo mě, jaká asi je. V duchu jsem na jednu viděla skutečnou, podmanivou dívku. „Jak se jmenovala?“

„Záleží na tom?“ odsekl mi chraplavě. „Audrey,“ vydechl nakonec. „Jmenovala se Audrey.“

„A proč se s tebou rozešla?“ neudržela jsem se. Zvědavost mě přemohla. Co to bylo za holku? Představovala jsem si ji s platinově blond vlasy a zelenomodrýma očima, s dokonale oválnými nehty. Já si nehty musela kvůli hraní na klavír stříhat úplně nakrátko, a i když jsem hrát přestala, pořád jsem je nosila krátké, protože jsem na to už byla zvyklá.

Conrad odložil kytaru a upřel zachmuřený pohled kamsi do dálky. „Tvrdila, že jsem se změnil.“

„A změnil?“

„Nevím. Všichni se mění. Ty ses taky změnila.“

„Jak?“

Conrad pokrčil rameny a znovu si přitáhl kytaru. „Jak jsem říkal, nikdo nezůstává pořád stejný.“

Conrad začal na kytaru hrát na druhém stupni základky. Nesnášela jsem to. Vždycky jen seděl a něco si brnkal, nikoho si nevšímal, broukal si pro sebe svoje melodie, byl duchem někde jinde. Třeba jsme se koukali na televizi, nebo hráli karty, a on si jen drnkal na kytaru. Nebo byl zalezlý ve svém pokoji a hrál, jako by cvičil na nevímjaké vystoupení.

Jediné, co jsem věděla, bylo to, že ho kytara odvádí od nás ostatních.

„Poslechni si tohle,“ řekl mi jednou a podal mi jedno sluchátko. Druhé si nechal. Naše prsty se u toho dotkly. „Není to parádní?“

„To“ byli Pearl Jam. Conrad z nich byl tak unešený, jako by byl první na světě, kdo je objevil. Já o té kapele do té doby nevěděla, ale v tu chvíli to byla nejlepší písnička, jakou jsem kdy v životě slyšela. Hned jsem šla a koupila si album *Ten* a poslouchala ho pořád dokola. A při poslechu páté písničky na albu, jménem „Black“, jsem se vždycky vracela do toho okamžiku s Conradem.

Když skončily prázdniny a já se vrátila domů, šla jsem do obchodu s hudebninami, koupila si noty k té písničce a naučila se ji hrát na piano. Představovala jsem si, že ji třeba jednou budu hrát s Conradem, že budeme mít něco jako kapelu. Což byla pitomost, protože v letním domě Fisherových ani nebylo žádné piano. Susanna ho tam chtěla koupit, abych mohla cvičit i v létě, ale moje mamka jí to zadržela.

Kapitola devět

Kdykoli jsem v noci nemohla spát, vydala jsem se pokradmu dolů a šla si zaplavat. Plavala jsem sem a tam po celé délce bazénu, dokud jsem se neunavila. Pak jsem se vrátila do postele a svaly jsem měla roztřesené a příjemně obolavělé. Strašně ráda jsem se po plavání halila do jedné ze Susanniných chrpově modrých osušek – tak veliké a měkké osušky jako Susanna neměl nikdo. Potom jsem se vždycky po špičkách odplížila zpátky do pokoje a s mokkými vlasy usnula. Po koupání se spí úplně nejlíp. Je to skvělý pocit.

Před dvěma lety mě Susanna jednou v bazénu nachytala a od té doby občas chodila v noci plavat se mnou. Vždycky jsem plavala, ponořená pod hladinu, a zaslechla jsem, jak skáče do vody. Nemluvily jsme spolu, jen jsme každá plavala na jedné straně bazénu, ale bylo fajn tam být

s ní. Byly to jediné chvíle, kdy jsem ji to léto vídala bez paruky.

Tehdy Susanna nosila paruku pořád. Kvůli chemoterapii. Nikdo ji neviděl bez paruky, dokonce ani její mamce se bez ní neukázala. Susanna mívala nádherné vlasy, dlouhé, hebké, barvy karamelu. Paruka se s nimi nedala srovnávat, a přitom to byla ta nejdražší paruka, co se dala sehnat, z pravých lidských vlasů a tak. Když Susanna cyklus chemoterapie dokončila a vlasy jí začaly zase růst, nosila je krátké, jen jako mikádo sotva pod bradu. Slušelo jí to, ale nebylo to jako dřív. Když jste se na ni podívali teď, bylo těžké uvěřit, že kdysi mívala vlasy až pod zadek jako teď já.

Teď byla první noc prázdnin a já nemohla spát. Vždycky mi trvalo tak jednu nebo dvě noci, než jsem si tu zase zvykla, i když jsem tu trávila v podstatě každé léto. Chvilí jsem sebou jen tak házela v posteli, ale pak už se to nedalo vydržet. Natáhla jsem si svoje staré plavky z plaveckého klubu, překřížené na zádech a se zlatými proužky. Už mi byly skoro malé. Byl čas na moji první noční koupačku.

Vždycky, když jsem byla v noci sama v bazénu, všechno bylo tak nějak jasnější. Poslouchala jsem svoje nádechy a výdechy, cítila jsem se klidná, vyrovnaná a silná. Jako bych dokázala takhle plavat až navěky.

Párkrát jsem přeplavala bazén sem a tam, a když jsem se po čtvrtém kolečku odrážela od zdi, do něčeho jsem kopla. Vynořila jsem se nad hladinu a zjistila jsem, že je to Conradova noha. Seděl na okraji bazénu a nohy si máchal ve vodě. Celou dobu mě sledoval. A kouřil u toho cigaretu.

Zůstala jsem ve vodě, najednou jsem si byla palčivě vědomá, jak jsou mi plavky malé. Rozhodně jsem neplánovala z bazénu vylézt, dokud tady byl.

„Odkdy kouříš?“ osopila jsem se na něj. „A co tady vůbec děláš?“

„Na co ti mám odpovědět dřív?“ Ve tváři mu hrál ten povýšený, pobavený úšklebek, co mě vždycky tak vytáčel.

Doplavala jsem k okraji a opřela se o něj pažemi. „Na to druhý.“

„Nemohl jsem spát, tak jsem se šel projít,“ pokrčil rameny. Byla to lež. Určitě si přišel jen zakouřit.

„Jak jsi věděl, že tady jsem?“ vyslychala jsem ho dál.

„No tak, Belly. Chodíš sem v noci plavat pořád.“ Potáhl si z cigarety.

On věděl, že sem v noci chodím plavat? Myslela jsem si, že je to moje tajemství, teda vlastně moje a Susannino. Přemítala jsem, jak dlouho už to asi ví. A jestli to vědí úplně všichni. Netušila jsem, proč by na tom mělo záležet, ale záleželo. Mně na tom záleželo. „Fajn, dobře. A odkdy teda kouříš?“

„Nevím. Tak asi od loňska.“ Schválně mi dával jen neurčité odpovědi, dohánělo mě to k šílenství.

„No, každopádně bys kouřit neměl. Měl bys s tím hned přestat. Jsi na tom závislej?“

Conrad se zasmál. „Ne.“

„Tak toho nech. Když se pevně rozhodneš, určitě to dokážeš.“ Věděla jsem, že když se Conrad pro něco pevně rozhodne, dokáže cokoli.

„Možná přestat nechci.“

„Ale měl bys, Conrade. Kouření je děsně škodlivý.“

„Co mi dáš, když přestanu?“ zeptal se potměšile. Cigaretu držel ve vzduchu, přímo nad plechovkou piva.

Vzduch najednou jiskřil, jako by někde blízko udeřil blesk. Celá jsem se naježila, pustila jsem se kraje bazénu a šlapala jsem vodu, abych se od něj vzdálila. Strašně

dlouho jsem mlčela, než jsem se rozhoupala k odpovědi. „Nic,“ řekla jsem. „Měl bys přestat kvůli sobě.“

„To je fakt,“ uznal Conrad a chvíle pominula. Vstal a típl cigaretu o vršek plechovky. „Dobrou noc, Belly. Nebuď tu moc dlouho. Nikdy nevíš, jaký příšery se tu v noci potloukají.“

Najednou bylo všechno zase normální. Cákla jsem po něm vodu. „Jdi do háje,“ ucedila jsem směrem k jeho zdům. Kdysi dávno mi Conrad s Jeremiahem a Stevenem namluvili, že se tu potuluje vrah dětí, který má nejradši oplácané holčičky s hnědými vlasy a šedomodrýma očima.

„Počkej! Přestaneš teda kouřit, nebo ne?“ zavolala jsem za ním ještě.

Conrad neodpověděl, jen se zasmál. Viděla jsem, jak se mu smíchem třesou ramena, když za sebou zavíral branku.

Jakmile byl pryč, lehla jsem si na vodu a jen tak se vznášela. V uších mi hučela krev, slyšela jsem tlukot svého srdce. Buch-buch-buch, jako metronom. Conrad se změnil. Vycítila jsem to už během večere, ještě předtím, než mi pověděl o Aubrey. Byl jiný. Ale vzbuzoval ve mně stále stejnou pocity. Bylo to jako vždycky, jako být na nejvyšším vrcholku horské dráhy v Kings Dominion a čekat na sešup dolů.

Kapitola deset

„Belly, už jsi volala tátovi?“ zeptala se mě máma.

„Ne.“

„Myslím, že bys mu měla zavolat, aby věděl, jak se máš.“

Protočila jsem oči. „Dost pochybuju, že sedí doma a klepe se strachy o mě.“

„Stejně bys mu měla zavolat.“

„A Stevena taky nutíš, aby mu zavolal?“ kontrovala jsem.

„Ne,“ odpověděla mamka klidným hlasem. „Steven s tátou bude dva týdny objíždět vysoké školy. Zato ty se s ním do konce prázdnin neuvidíš.“

Proč musela mít zase pravdu? Takhle to s ní bylo pořád. Mamka byla jediný člověk na světě, který se dokázal rozvést v klidu a s rozumem.

Vstala a podala mi sluchátko telefonu. „Zavolej tátovi,“ přikázala mi a odešla. Vždycky, když jsem mluvila s tátou,

odcházela z místnosti, jako by mi chtěla dopřát soukromí. Jako bych se tátovi potřebovala svěřovat s nějakými tajnostmi, o kterých neměla vědět.

Já ale tátovi nezavolala. Zavěsila jsem sluchátko zpátky do vidlice. To on by měl volat mně, ne naopak. On byl otec, já byla dítě. A vůbec, tátové do letního domu nepatřili. Ani můj táta, ani pan Fisher. Jasně, občas sem zajeli na návštěvu, ale tohle místo nebylo jejich. Nepatřili sem jako my, jako naše mamky.

Kapitola jedenáct

9 LET

Hráli jsme na verandě karty, zatímco moje mamka se Susannou popíjely margaritu z ozdobných skleniček a hrály zase svoji karetní hru. Slunce se kutálelo k obzoru, takže Susanna a naše mamka se chystaly za chvíli jít vařit večeri, hot dogy a kukuřici. Ale zatím ještě ne, nejdřív chtěly dohrát hru.

„Laurel, proč naši mámě říkáš Becková, když jí všichni ostatní říkají Susanna?“ zajímal se Jeremiah. On a můj bratr byli v jednom týmu a prohrávali. Jeremiaha karty nedily, vždycky se sháněl po něčem zábavnějším, co by mohl dělat nebo o čem by mohl mluvit.

„Protože se tak jmenovala za svobodna,“ poučila ho mamka a vytáhla si z krabičky cigaretu. Kouřila jen se Susannou, byla to pro ně zvláštní příležitost. Mamka vždycky tvrdila, že kouřit se Susannou je jako vrátit se do mládí. Já

jí oponovala, že si tím život zkrátí o spoustu let, ale mamka nad mým sýčkováním jen mávla rukou.

„To se jako dřív jmenovala jinak?“ nechápal Jeremiah. Steven ho poklepal na ruku, ve které držel karty, aby hrál, ale Jeremiah si ho nevšímal.

„Jo, každá ženská se jmenuje jinak, než se vdá, ty debil,“ odtušil Conrad.

„Neříkej mu debil,“ okřikla ho Susanna a prohlížela si svoje karty.

„Ale proč si musí žena měnit jméno, když se vdá?“ dumal nahlas Jeremiah.

„Nemusí. Já si ho nezměnila, pořád se jmenuju Laurel Dunneová, jako když jsem se narodila. Dobrý, ne?“ Moje mamka se nad Susannou ráda povyšovala za to, že si nevezla jméno svého manžela. „Proč by si žena měla měnit jméno kvůli chlapovi?“

„Laurel, sklapni, buď tak laskavá,“ řekla Susanna a hodila na stůl pár karet. „Postupka.“

Máma vzdychla a odložila karty. „Kanasta už mě nebaví. Pojďme hrát něco jiného, třeba vole lehni s mladákama.“

„Jenom neumíš prohrávat,“ zasmála se Susanna.

„Mami, my nehrajeme vole lehni, hrajeme kenta, a ty hrát nemůžeš, protože vždycky podvádíš,“ setřela jsem ji. Hrála jsem ve dvojici s Conradem a byla jsem si celkem jistá, že vyhrájeme. Vybrala jsem si ho do týmu schválně, protože Conrad vyhrával skoro pořád. V plavání, v surfování, a hlavně v kartách.

Susanna tleskla a zasmála se. „Lauri, ta holka je celá po tobě.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou mamka. „Belly je celej táta,“ a vyměnily si tajuplný pohled, až jsem měla chuť vyhrknout:

„Co je, o co jde?“ Ale věděla jsem, že by mi to máma nikdy neřekla. Pořád tajněstkařila a tajemství dokázala udržet. A nejspíš jsem fakt vypadala jako můj táta: maličko zešílené oči, stejný, jen o něco menší nos, vystrčená brada. Po mámě jsem měla jenom ruce.

Pak to přešlo a Susanna se na mě usmála. „Máš pravdu, Belly. Tvoje mamka podvádí. Vždycky podváděla. A podvádníci se se zlou potáží, děti.“

Susanna nás pořád oslovovala děti. Obvykle by mi to vadilo, ale u ní ne. Nemyslela to zle, ne jako že se chováme dětinsky nebo tak. Spíš to znělo, jako že máme celý život teprve před sebou.